

[Connie Hedegaard]

Auken at tage OECD til indtægt for, at det går ufattelig dårligt, eller at Danmark er Europas døde hjørne, som det så smagfuldt hedder, skal det altså slås fast, at OECD faktisk også har rigtig mange pæne ord tilovers for indsatsen siden 1982. Det har bestemt nyttet noget. F.eks. fremhæver man vort eksportboom, et handelsbalan-overskud på ca. 34 mia. kr. er jo nærmest historisk. Man fremhæver de imponerende lave lønstigninger og den tilsvarende lave inflation og påpeger forbedringerne i såvel de offentlige budgetter som produktionskapaciteten.

Men så fremhæver man især tre områder, som det er nødvendigt at tage fat på, hvis økonomien og beskæftigelsen skal forbedres. Det er den offentlige udgiftspolitik, dagpengesystemet og de høje marginalskatte. F.eks. antager OECD, at reglerne om hjemsendelse og supplerende dagpenge er årsag til næsten en fjerdedel af den danske ledighed. De høje marginalskatte får skylden for den manglende mobilitet og vilje til at skifte til job med højere produktivitet, og man peger på manglende incitamenter for de lavestlønnede til at være aktivt jobsøgende og på den høje begyndelsesløn til de helt unge som en hindring for at få flere unge i arbejde. OECD efterlyser også et større ansvar hos arbejdsmarkedets parter for løn- og ledighedsudviklingen.

Med andre ord haster det med at få gang i forhandlingerne om en dagpengereform og en skattereform. Jo før vi får ændret strukturerne, jo før kan vi få endnu flere i beskæftigelse og udnytte konjunkturer og muligheder, som f.eks. bliver affødt af den tyske genforening.

Nu har vi kunnet enes om en række vigtige delspørgsmål. Lad os dog vise befolkningen, at vi også er i stand til at lægge småkævlert og partitaktikken på hylden i de store, væsentlige spørgsmål. Når man tænker på de eksistentielle og langt sværere problemer, som østeuropæerne slås med for tiden – tænk bare på litauerne – ville det være sølle, hvis vi ikke kunne klare vore egne luksusproblemer, som der jo i virkeligheden er tale om set i en større sammenhæng.

I Danmark er det normalt ulige lettere at skaffe flertal for gaverne end for de altid mindre populære finansieringsforslag, men da der er behov for en stram offentlig udgiftspolitik, må det være en betingelse for at lave fornuftige forlig med regeringen, at parterne holder op med at kræve større og mindre gaver i million-

klassen til udsøgte vælgergrupper. Vælgerne ved jo godt, at de selv kommer til at betale regningen.

Tænk, hvis vi kunne blive enige om et fælles udgiftsloft, herunder et fælles sparemål, i den kommende folketingssamling, og forpligtede os til at holde det. Ingen kan forsvare at foreslå nye udgifter uden at anvise tilsvarende kompenserende besparelser til gengæld.

Jeg vil gerne på Det Konservative Folkepartis, Venstres og Det Radikale Venstres vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til en forstærket indsats med henblik på at nedbringe arbejdsløsheden, skabe overskud på betalingsbalancen og statsbudgettet samt skabe grundlag for en tilpasning af skattesystemet til EF's indre marked.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 44).

Hvis Danmark skal komme helskindet ind i det indre marked og samtidig bevare velfærden for dem, der kun kan klare sig ved fællesskabets hjælp, må Folketinget have mod til at overdrage mere ansvar til de øvrige.

Hvis flere her i Tinget turde sige tingene mere direkte, ville forståelsen for de grundlæggende sammenhænge vokse, og mon ikke også respekten for folkestyret og politikerne ville vokse? Derfor bør decentralisering og selvforvaltning sættes i fokus i den kommende folketingssamling, og derfor vil den konservative folketingsgruppe henstille til regeringen og ministrene, at man i arbejdet med de kommende lovgivningsinitiativer hele tiden spørger, om man nu også behøver denne lov eller lige så godt kan overlade det til det lokale samfund, til den enkelte.

Holdningerne i samfundet har ændret sig. Folk er rede til at påtage sig mere ansvar, familierne vil gerne bestemme noget mere selv. Unge respekterer, at der stilles krav til dem, også selv om det er svært, når man i årevis har vænnet sig til, at forsørgerstaten løste flere og flere problemer. Naturligvis hverken kan eller vil alle engagere sig lige meget, men Folketinget bør vise befolkningen mere tillid ved ikke at blande sig i alt mellem himmel og jord.